

Rom 9, 9

9: For dette er løftets ord: På denne tiden skal jeg komme, og da skal Sara ha en sønn.

Dette Guds løfte leser vi i 1Mos 18: 10, og det var det Sara trodde da hun "ved tro fikk kraft til å unnfange en ætt, og hun fødte, selv om hun var kommet over den alderen da en føder" (Heb 11: 11). Det er dette løftet Paulus sikter til når han sier Isak "ble født i kraft av løftet" (Gal 4: 23). I tillegg fikk han senere også det løftet som gjorde ham til arving og til den andre stamfaren for Abrahams ætt, da det ble sagt: "i Isak skal din ætt bli kalt" (1Mos 21: 12). Isak var altså på alle måter en løftets sønn. Og akkurat det var også grunnen til at det gikk et klart skille mellom ham og brødrene hans. For de var ikke født som noe resultat av et løfte*, og var bare Abrahams barn "etter kjødet". Det er dette eksemplet Paulus bruker her for å fortelle jødene at den naturlige nedstammingen fra Abraham ikke gjorde dem til hans sanne barn og arvinger. At det sanne barnekåret og arven var avhengig av om de også var "løftets barn". Og bare slike, altså Abrahams åndelige barn, er Guds barn, har apostelen like foran vist dem.

[* Her sier M. Luther i sin "Store galaterbrevskommentar": Altså ble Ismael født uten Ordet, bare på Saras bønn. For her finnes ikke noe Guds ord som lover Abraham denne sønnen. Alt skjer bare mer "tilfeldig", noe som også bekreftes med Saras ord: "Kanskje jeg kunne få et barn ved henne" (Hagar). (Oversettets kommentar).]

Her blir da alle naturlige fortrinn og forutsetninger forkastet, og Guds frie og ufortjente nåde opphøyet. Det er akkurat dette Paulus vil ha fram her. Og i det følgende innprenter han det på det sterkeste, og setter det opp mot den egenrettferdige innbilningen om at Gud må da ta hensyn til de menneskelige kvalifikasjonene, og til hva vi fortjener etter våre gjerninger. Se hvor suveren Guds nåde er, sier Paulus; bare den som Gud selv utvelger til arving, skal ha arven, og ingen annen. Selv de aller største ytre gjerninger og fortrinn kommer ikke til å bety noe som helst innfor Gud. Alt gis oss utelukkende av nåde, etter hans frie utvelgelse. Og nå har det behaget Gud å utvelge bare løftets barn, og forkaste alle dem som kommer med noe de selv har utrettet. Dette er hovedbudskapet i alt det som er sagt her, og i det som nå følger videre. Det kan hver enkelt se av apostelens egen avsluttende forklaring, i v. 30-33. Med samme hensikt tilføyer han nå: